

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/217/2018
Identifikačné číslo spisu:	1410209540
Dátum vydania rozhodnutia:	28.05.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Ján Šikuta
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:1410209540.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu B., bývajúceho v R., zastúpeného advokátskou kanceláriou Legalmile Holíková, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Bajkalská 22, IČO: 50 190 130, v mene ktorej koná JUDr. Natália Holíková, proti žalovaným 1/ B. bývajúcemu v R., zastúpenému Mgr. Evou Bognárovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Krížna 17/B, a 2/ G. bývajúcej v R., o zaplatenie 20.324,20 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 4 C 287/2010, o dovolaní žalovaného 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 19. júla 2017, sp. zn. 3 Co 91/2012, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 13. decembra 2011, č. k. 4 C 287/2010-146 uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 20.324,20 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,9 % ročne od 22. augusta 2006 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 26,5 % ročne od 22. augusta 2006 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň zaviazal žalovaných 1/ a 2/ k povinnosti zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne trovy konania vo výške 3.603,57 Eur na účet právnej zástupkyne žalobcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Mal za to, že postúpením pohľadávky na žalobcu od postupcu HVB Bank Slovakia, a.s., vyplývajúcej zo zmluvy o hypotekárnom úvere, žalobcovi patrili všetky práva, ktoré patrili pôvodnému veriteľovi, pričom zmena v osobe veriteľa alebo dlžníka neznamenal zánik záväzku. Došlo ním len k prevodu práva z existujúceho právneho vzťahu z pôvodného veriteľa na nového, teda išlo o právny vzťah zo zmluvy o hypotekárnom úvere, ktorý je absolútnym obchodom a spravuje sa Obchodným zákonníkom. Vychádzal z toho, že medzi stranami sporu nebol sporný základ sporu a žalovaní nespochybňovali ani výšku uplatneného nároku. Pokiaľ ide o úrok z omeškania vo výške 8,9 % ročne, vychádzal z toho, že išlo o pevnú úrokovú sadzbu. Debetný úrok, tento bol pre bežné účty v čase omeškania vo výške 26,5 %, pričom žalobca mal právo v zmysle uzavretej zmluvy o hypotekárnom

úvere na úroky z omeškania. V súvislosti s námietkou premlčania vznesenou žalovaným 1/ uzavrel, že zmena veriteľa alebo dlžníka nemala vplyv na plynutie premlčacej doby, ktorá v danom prípade začala plynúť 22. augusta 2006 a mala uplynúť 22. augusta 2010, nakoľko žalobca podal žalobu 2. augusta 2010, nárok nebol premlčaný.

2. Na odvolanie žalovaného 1/ Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“), rozsudkom zo dňa 19. júla 2017, sp. zn. 3 Co 91/2012, rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou uložil žalovaným 1/, 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 20.324,20 Eur potvrdil, v časti, ktorou uložil žalovaným 1/, 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi úrok vo výške 8,9 % ročne od 22. augusta 2006 do zaplatenia zmenil tak, že žalobu zamietol a v časti, ktorou uložil žalovaným 1/, 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 26,5 % ročne od 22. augusta 2006 do zaplatenia a v časti, ktorou rozhodol o trovách konania zrušil a vrátil na ďalšie konanie. Dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne vykonal dokazovanie a z neho následne vyvodil aj správny právny záver. Aj odvolací súd mal za preukázané, že predmetom postúpenia bola pohľadávka HVB Bank Slovakia, a.s. vyplývajúca zo zmluvy o hypotekárnom úvere, ktorú uzatvorili žalovaní 1/, 2/ ako dlžník a spoludlžník. V zmluve o postúpení pohľadávky bola postupovaná pohľadávka špecifikovaná ako zosplatnená úverová pohľadávka od 21. augusta 2006 pozostávajúca z poskytnutej istiny 601.579,39 Sk a dojednaného úroku vo výške 10.707,51 Sk spolu s úrokom z omeškania vo výške aktuálnej debetnej úrokovej sadzby pre bežné účty platnej u HVB Bank Slovakia, a.s. z celkovej dlžnej sumy od 22. augusta 2006 do zaplatenia. Bolo zrejmé, že postúpená pohľadávka pozostávala okrem neuhradenej istiny úveru aj zo zmluvného úroku (dohodnutého v zmluve o hypotekárnom úvere), ktorý bol ku dňu zosplatnenia úveru vypočítaný na sumu 10.707,51 Sk a z úroku z omeškania (dojednaného v zmluve o hypotekárnom úvere vo výške aktuálnej debetnej úrokovej sadzby pre bežné účty u HVB Bank Slovakia, a.s.) od 22. augusta 2006. Námietka žalovaného 1/, že zo strany pôvodného veriteľa došlo k tzv. úročeniu úrokov, bola tak bezpredmetná, nakoľko zmluvný úrok bol pôvodným veriteľom vyčíslený ku dňu zosplatnenia úveru a úrok z omeškania bol predmetom postúpenia až odo dňa nasledujúceho po zosplatnení úveru. Námietka tzv. úročenia úrokov bola však dôvodná vo vzťahu k žalobcovi ako postupníkovi, ktorý si žalobou uplatnil nielen úrok z omeškania, ale aj zmluvný úrok po zosplatnení úveru. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal aj na platnú judikatúru (uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 18. septembra 2012 IV. ÚS 476/2012-14), z ktorej vyplýva, že veriteľovi patria dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov iba do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. Okrem uvedeného, odvolací súd dospel k záveru, že uvedený zmluvný úrok od 22. augusta 2006 ani nebol predmetom postúpenia v zmysle zmluvy o postúpení pohľadávky, čo vyplýva zo znenia čl. II. bod 2.1. v ktorom sa uvádza, že postupca postupuje pohľadávku vo výške 612.286,90 Sk špecifikovanú v čl. I zmluvy spolu s jej príslušenstvom a všetkými právami s ňou spojenými (úrokom z omeškania vo výške aktuálnej debetnej úrokovej sadzby pre bežné účty platnej v HVB Bank Slovakia, a.s. zo sumy 612.286,90 Sk od 22. augusta 2006 do zaplatenia pohľadávky dlžníkom). Odvolací súd na základe uvedeného záveru považoval nárok žalobcu na zaplatenie zmluvného úroku vo výške 8,9 % ročne od 22. augusta 2006 do zaplatenia (uplatnený popri úroku z omeškania) za nedôvodný, a preto rozsudok v tejto časti podľa § 388 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“) zmenil. Odvolací súd nepovažoval námietku odvolateľa o tom, že postúpenie pohľadávky z pôvodného veriteľa na fyzickú osobu bolo podľa dojednaní v zmluve o hypotekárnom úvere vylúčené. V čl. XI bod 4 Zmluvy o hypotekárnom úvere bolo dohodnuté, že veriteľ si vyhradzuje právo postúpiť svoje práva a pohľadávky vyplývajúce z tejto zmluvy bankám alebo iným právnickým osobám, resp. právo uzatvárať s inými právnickými osobami zmluvy, týkajúce sa spoločného financovania, k čomu dlžník dáva súhlas svojim podpisom na tejto zmluve. Z uvedenej formulácie však žiadnym spôsobom nemožno vyvodiť, že účastníci zmluvného vzťahu svojou dohodou vylúčili možnosť postúpenia pohľadávky inej osobe ako banke alebo právnickej osobe bez súhlasu dlžníka. Zo znenia uvedeného článku zmluvy vyplýva, že ide o právo veriteľa, ktoré si vyhradil v súvislosti s možnosťou postúpenia pohľadávky, resp. uzatvorenia zmluvy týkajúce sa spoločného financovania. V súvislosti s úrokom z omeškania, ktorý súd prvej inštancie priznal žalobcovi spolu s istinou a zmluvným úrokom, odvolací súd konštatoval, že námietka žalovaného 1/ ohľadom nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku v tejto časti bola dôvodná, preto v tejto časti napadnutý rozsudok zrušil a vrátil na ďalšie konanie.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný 1/ dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C.s.p. a to, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ako aj, že je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dôvodil, že súdy nepovažovali námietku dovolateľa za takú, že by postúpenie pohľadávky z pôvodného veriteľa na fyzickú osobu bolo v zmluve o hypotekárnom úvere vylúčené. V súlade s platným právnym poriadkom je zmluva dvojstranný právny úkon s vyváženými právami a povinnosťami pre obe zmluvné strany. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 28. januára 2009 sp. zn. 1 Cdo 76/2007. Namietal, že veriteľ si predmetným zmluvným ustanovením zabezpečil blanco súhlas dlžníkov k postúpeniu pohľadávok z predmetnej zmluvy, resp. práva na uzatvorenie zmluvy, týkajúcej sa spoločného financovania pohľadávok z tejto zmluvy s bankami a/alebo inými právnickými osobami. Je preto nelogický výklad obsahu ustanovenia, že veriteľ na postúpenie pohľadávky na banku alebo inú právnickú osobu si pýtal písomný súhlas dlžníkov, ale na postúpenie pohľadávky na fyzickú osobu už si banka súhlas nepýtala. Dovolateľ v svojich vyjadreniach taktiež poukázal na zákaz definovaný ustanovením § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) postúpiť okrem iného také pohľadávky, ktorých obsah by sa zmenou veriteľa zmenil, a je právneho názoru, že ustanovenie § 525 ods. 1 OZ bráni postupovaniu pohľadávok z takých právnych vzťahov, v ktorých je veriteľ povinný zo zákona zachovávať mlčanlivosť o záležitostiach dlžníka. Ďalej je dovolateľ právneho názoru, že povahu úverovej zmluvy ako absolútneho obchodu vo vzťahu k premĺčaniu je potrebné vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy aplikovať ustanovenia OZ, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie. Takéto pravidlo je ustálené aj v aplikačnej praxi súdov (Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.1.2011 sp. zn. 5 M Cdo 20/2009, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 402/2013-10 zo dňa 19. júna 2013), kde sa konštatuje, že prednostným uplatnením OZ na prospech spotrebiteľa na úver ako absolútny obchod upravený v Obchodnom zákonníku (ďalej len „ObchZ“) nedošlo k porušeniu ústavných práv veriteľa. Záverom navrhuje napadnuté rozhodnutie zrušiť.

4. Žalobca navrhol dovolanie žalovaného 1/ ako nedôvodné odmietnuť, žalovaná 2/ sa nevyjadřila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť, a to z nasledovných dôvodov.

6. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti C.s.p. treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata,

musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

9. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie úspešne napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p. V danom prípade je v dovolaní uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 421 C.s.p.

11. Podľa § 421 ods. 1 C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

12. Dovolanie prípustné podľa § 421 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

13. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dôvodom prípustnosti dovolania.

14. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., by mal dovolateľ a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.

15. Pokiaľ dovolateľ v takom dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach a predpokladoch o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky do úvahy prichádzajúce rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky. V opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priechiaci sa nielen všeobecne novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C.s.p., ale aj konkrétne cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 C.s.p. (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol.,

Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2017, sp. zn. 3 Cdo 28/2017).

16. Preto dovolací súd najskôr riešil otázku prípustnosti dovolania z dôvodu § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., teda či dovolateľ jasne vymedzil konkrétny, zákonom predpokladaný dovolací dôvod, či presne uviedol, ktorý konkrétny judikát uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, resp. rozhodnutie dovolacieho súdu ustálené v jeho rozhodovacej praxi nerešpektoval odvolací súd vo svojom rozhodnutí. Tento dôvod prípustnosti sa musí viazať na konkrétnu ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu, a to v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd. Totiž jednotnou interpretáciou zákona sa zabezpečuje jednota uplatnenia právnej úpravy v rovnakých prípadoch, zvyšuje sa právna istota a subjektom práva sa umožňuje predvídať postup súdu, ktorý právna norma ukladá alebo predvída.

17. Dovolací súd preskúmaním obsahu dovolania zistil, že dovolateľ si nesplnil túto povinnosť, keď neuviedol konkrétne rozhodnutia dovolacieho súdu, od ktorých sa odvolací súd odchyľil, a tiež neuviedol, v čom sa odvolací súd v prejednávanej veci odchyľil od ustálenej súdnej praxe dovolacieho súdu.

18. Predpoklad prípustnosti dovolania nebol daný ani pokiaľ ide o dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p., teda, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

19. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p. je relevantná právna otázka, pri riešení ktorej sa v rozhodovacej praxi vyskytla nejednotnosť navonok prejavená v prijatí odlišných právnych názorov, teda ide o otázku, ktorú už dovolací súd riešil, avšak právne názory dovolacích senátov sa ešte neustálili a nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Ak dovolatelia vyvodzujú prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, bolo ich procesnou povinnosťou a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ označením konkrétnych odlišných, protirečiacich si rozhodnutí dovolacieho súdu doložiť, že predmetná právna otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. V takom prípade je dovolateľ povinný označiť rozhodnutia dovolacieho súdu, v ktorých dovolací súd o danej právnej otázke rozhodoval rozdielne a zaujal iné právne závery. Ak dovolatelia v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzujú z § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p., nevymedzili označením rozhodnutí dovolacieho súdu, ktoré o danej právnej otázke zaujali rozdielne právne závery, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum. Ak by dovolací súd postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu.

20. Dovolateľ v dovolaní žiadnymi konkrétnymi rozhodnutiami najvyššieho súdu nedoložil svoju argumentáciu o tom, že dovolací súd pri posudzovaní predmetnej veci rozhoduje rozdielne, prijímajúc v skutkovo a právne obdobných prípadoch (dovolacích konaniach) odlišné právne závery. Už so zreteľom na to neboli dané procesné predpoklady, aby dovolací súd pristúpil k uskutočneniu meritórneho dovolacieho prieskumu.

21. Žalovaný 1/ v dovolaní síce formálne označil za dovolací dôvod ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C.s.p., avšak vychádzajúc z obsahu dovolania dovolací súd nemohol ustáliť, akú právnu otázku dovolateľ chce riešiť, ako aj, keď neoznačil rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré predstavujú nejednotnú prax, resp. od ktorých sa odvolací súd pri svojom rozhodovaní odchyľil, a ako má byť táto otázka správne riešená. Pokiaľ aj označil rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. januára 2009 sp. zn. 1 Cdo 76/2007 a sp. zn. 5 MCdo 20/2009 zo dňa 25. januára 2011, neuviedol, v súvislosti s ktorým dovolacím dôvodom. Navyše každé z uvedených rozhodnutí sa týka riešenia rôznych právnych problémov - 1 Cdo 76/2007 rieši naliehavý právny záujem pri platnosti postúpenia pohľadávky, zatiaľ čo 5 MCdo 20/2009 sa venuje potrebe aplikácie Občianskeho zákonníka v spotrebiteľských zmluvách, nakoľko je výhodnejší pre spotrebiteľa. Z obsahového hľadiska nebola teda splnená zákonná náležitosť dovolania vyplývajúca z § 428 C.s.p., a to jeho odôvodnenie dovolacími dôvodmi.

22. Za týchto okolností dovolací dôvod nebol dovolateľmi vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 C.s.p., čo znamená, že žalobcovia žiadnym spôsobom nevyargumentovali existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C.s.p., ktoré v dovolacom prejave uviedli. Absenciu takej náležitosti považuje C.s.p. za dôvod pre odmietnutie dovolania (§ 447 písm. f/ C.s.p.). Navyiac, podľa názoru dovolacieho súdu, súčasné uplatnenie oboch dovolacích dôvodov sa navzájom logicky vylučuje.

23. Najvyšší súd preto konštatujúc danosť dôvodov pre odmietnutie dovolania v zmysle § 447 písm. f/ C.s.p., dovolanie žalovaného 1/ odmietol.

24. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.).

25. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.